

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Janem Kňourkem
sídlem Kovanická 2390/3, Praha 9

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2021, č. j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný částečně změnil a ve zbytku potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 27. 7. 2021, č. j. X, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), když porušil § 87 odst. 3 uvedeného zákona; z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu za porušení § 6 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona a z přestupku podle § 16 odst. 2 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla“), za porušení § 17 odst. 1 tohoto zákona, když přestupků se měl z nedbalosti dopustit tím, že dne 13. 4. 2021 v 8:57 hod. řídil osobní motorové vozidlo X registrační značky X na silnici I/35 na 23 km ve směru na Prahu a nebyl za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, ačkoli jím bylo sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu; a dále bylo při kontrole zjištěno, že nemá platný zdravotní posudek o způsobilosti k řízení motorových vozidel a jako řidič nepředložil doklad prokazující pojištění o odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla podle zvláštního předpisu. Částečná změna prvostupňového rozhodnutí spočívala v upřesnění popisu skutku, žalovaný doplnil, že při kontrole hlídkou Policie ČR bylo zjištěno, že předmětné vozidlo žalobce řídil, ačkoliv není držitelem platného posudku o zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel, a dále jako řidič vozidla na žádost hlídky Policie ČR nepředložil ke kontrole zelenou kartu nebo doklad o zahraničním pojištění vozidla prokazující pojištění o odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla.
2. Za uvedené přestupky byla žalobci uložena podle § 35 písm. b), § 41 odst. 1 a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu pokuta 6 000 Kč a podle § 35 písm. c) a § 47 zákona o odpovědnosti za přestupky a § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu šesti měsíců. Současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Poté, co byl správnímu orgánu I. stupně postoupen spisový materiál Policie ČR sestávající se z oznámení přestupku, oznámení přestupku sepsaného na místě, úředního záznamu o přestupcích, příslušné fotodokumentace, vydal dne 20. 4. 2021 správní orgán I. stupně příkaz, kterým žalobce uznal vinným ze shora uvedených přestupků a uložil mu pokutu ve výši 6 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu šesti měsíců. Žalobce podal proti příkazu odpor, kterým byl příkaz zrušen, a správní orgán I. stupně pokračoval v přestupkovém řízení.
4. Dne 14. 6. 2021 byly přestupky projednány při ústním jednání, kterého se účastnil žalobce i jeho právní zástupce. V rámci ústního jednání bylo provedeno dokazování shromážděnými důkazy, dále byli vyslechnuti policisté nstržm. X a pprap. X, kteří prováděli silniční kontrolu. K věci v rámci písemného vyjádření žalobce uvedl, že policistům při kontrole nemohl sdělit, že jeho jízda byla motivována krajní nouzí

spočívající v zajištění léků nezbytných pro manželku. Dále se žalobce bránil tím, že před skončením platnosti lékařského posudku volal obvodní lékařce X s požadavkem nového posudku, ta mu sdělila, že v koronavirové krizi řeší pouze akutní případy, pod které vydání potvrzení nespadá.

5. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí ze dne 27. 7. 2021 vycházel z oznámení přestupku, fotografické dokumentace neplatného lékařského posudku zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel, dále fotografií prokazujících, že žalobce předložil pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla s platností do 14. 8. 2019, a dále ze svědeckých výpovědí policistů, kteří u žalobce provedli silniční kontrolu. K dispozici měl správní orgán I. stupně též úřední záznam kontrolující hlídky a výpis z evidenční karty řidiče. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že skutkové podstaty všech tří přestupků byly naplněny, a ve společném řízení podle ustanovení vztahujících se na přestupek nejprísněji trestný, tedy podle § 125c odst. 5 písm. d) a odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu, uložil pokutu při spodní hranici zákonné sazby a zákaz činnosti na samé spodní hranici zákonné sazby s tím, že nižší zákaz činnosti být uložen nemohl. Správní orgán I. stupně přihlédl k tomu, že nedošlo ke zranění osob či hmotné škodě, na druhou stranu k přestupkům došlo na frekventované komunikaci v ranních hodinách, což bylo hodnoceno v neprospěch obviněného.
6. Žalovaný v napadeném rozhodnutí částečně změnil shora popsaným způsobem popis protiprávního jednání žalobce, jinak se plně ztotožnil se skutkovými i právními závěry správního orgánu I. stupně. Konstatoval, že správní orgán I. stupně užil všech důkazních prostředků, které byly vhodné ke zjištění stavu věci v souladu s § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, které řádně vyhodnotil. Podle žalovaného není relevantní, zda žalobce podepsal oznámení o přestupcích, ovšem ze spisu plyne, že jej podepsal. Žalovaný nesouhlasil s žalobcem, že správní orgán I. stupně dovozoval, že se žalobce ke skutkům přiznal. Dále se zabýval naplněním materiální stránky přestupku spočívajícího v porušení povinnosti předložit potvrzení o platném pojištění odpovědnosti z provozu vozidel, zdůraznil povinnost vlastníka uzavřít smlouvu o pojištění odpovědnosti z provozu vozidel a nutnost splnění povinnosti rychle a efektivně kontrolovat prostřednictvím předložení zelené karty. Žalovaný se ztotožnil s posouzením formy zavinění spáchání tohoto přestupku, a to ve formě vědomé nedbalosti, když žalobce předložil hlídce policie neplatný doklad o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla, jehož platnost vypršela v srpnu 2019. Žalobce měl tedy neplatný doklad, který si zřejmě nekontroloval, tedy věděl, že takový doklad má mít u sebe, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že během jízdy nebude stavěn a podroben silniční kontrole. Žalovaný rovněž odmítnul námitky týkající se hodnověrnosti a hodnocení svědeckých výpovědí policistů s odkazem na příslušnou judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“). Konstatoval, že výpovědi svědků nezakládají důvod k pochybnostem o jejich věrohodnosti a potvrzují skutkový děj, který byl policisty popsán v úředním záznamu a následně v rámci výslechu při ústním jednání dne 14. 6. 2021. Přestupek spočívající v nepřipoutání se bezpečnostním pásem je pozorovatelný pouhým okem, není obvykle dokumentován a věrohodné svědectví policistů zpravidla představuje dostatečný důkaz o jeho spáchání. Proto nebyl nutný kamerový záznam ze služebního vozidla hlídky policie, přestupek byl řádně prokázán. Žalovaný dále nepřijal obranu spočívající v jednání v krajní nouzi. Podle žalovaného podmínky jednání krajní nouze ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky nebyly naplněny, žalobce mohl léky pro invalidní manželku opatřit jiným

způsobem, například hromadnou dopravou, nebo mohl požádat osobu blízkou o odvoz do lékárny. Žalovaný odmítnul i námitky týkající se nemožnosti opatřit si lékařské potvrzení o zdravotním stavu v období nouzového stavu. Konstatoval, že ministerstvo zdravotnictví obecně doporučilo poskytovatelům zdravotní péče věnovat se akutním případům, ovšem nezakázalo lékařům vydávat lékařské posudky o zdravotní způsobilosti. Formální znaky přestupku byly naplněny nesplněním povinnosti stanovené v § 87 odst. 3 zákona o silničním provozu, tedy nepodrobení se pravidelné lékařské prohlídce ve stanoveném termínu. Žalovaný se rovněž ztotožnil s výší pokuty, která byla uložena mírně nad spodní hranicí zákonem stanovené sazby, a zákazem činnosti na samé spodní hranici zákonem stanovené sazby, když současně odkázal na § 125c odst. 9 zákona o silničním provozu, podle něhož nelze v daném případě od uložení trestu zákazu činnosti upustit.

II. Žaloba

7. Podle žalobce příkaz a rozhodnutí správního orgánu I. stupně nesprávně uvádějí skutkový závěr, že „*obviněný se k oznámení nevyjádřil, spáchání skutku nijak nerozporoval a oznámení podepsal*“. Žalobce namítal, že podepsal pouze stvrzení záznamu ze silniční kontroly, jehož kopie mu nebyla předána. Proto označil napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, správní orgán nesprávně vyhodnotil skutkové závěry a na základě toho dospěl k nesprávnému právnímu hodnocení.
8. Ke skutku nepředložení dokladu o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla žalobce namítal, že nebyla dostatečně vyhodnocena společenská nebezpečnost přestupku. Podle něj je podstatné, že byl ubezpečen synem, kterému patřilo předmětné vozidlo, že zákonné pojištění bylo uhrazeno, a předpokládal, že doklad o pojištění se nachází ve vozidle. Proto se nemůže jednat o nedbalostní jednání vědomé, ale o nedbalost nevědomou. Touto stránkou se správní orgán nezabýval, skutkové jednání si blíže neověřil. Z tohoto pohledu jde o nedbalostní jednání s menší mírou společenské nebezpečnosti.
9. Podle žalobce že správní orgán nepředložil důkaz přestupkového jednání, které mělo spočívat v nepřipoutání se bezpečnostními pásy, kamerou ve vozidle policie. Jeden z příslušníků policie nejprve tvrdil, že vozidlo nemělo kameru, následně připustil, že kamera ve vozidle byla. Žalobce nesouhlasil s tím, že vyhodnocení kamerového záznamu nebylo provedeno, i když o to požádal. Tvrdil, že si pás sejmul až po pokynu jednoho z policistů k zastavení vozidla, a poukazoval na to, že v minulosti se nikdy takového přestupku, a to ani jako profesionální řidič, nedopustil. Svědek pprap. X vypověděl, že ve vozidle nebyla v rozporu se skutečností kamery, a že uvedl, že důvodem kontroly byla bezpečnostní akce. I druhý policista nstržm. X si na událost nevzpomínal včetně podrobností skutkového jednání. Je tedy zřejmé, že pochybnosti týkající se bezpečnostního pásu měly být odstraněny důkazem v podobě kamerového záznamu.
10. K chybějícímu lékařskému potvrzení žalobce namítal, že si objektivně nebyl schopen toto lékařské potvrzení zajistit, neboť jeho lékař v období nouzového stavu způsobeného koronavirem potvrzení nevydával. K této skutečnosti nebylo přihlédnuto. Žalobce rovněž brojil proti výši uloženého trestu, namítal, že při uložení trestu odnětí řidičského průkazu na dobu šesti měsíců nebylo přihlédnuto k věku a účelu jeho jízdy, když žalobce zajišťoval léky pro manželku a jízda byla motivována krajní nouzí spočívající v zajištění léku. Žalobce soudu sdělil, že manželka je invalidní a její stav je natolik komplikovaný, že není

schopna samostatně si zajišťovat péči o svoji osobu. K prokázání svého tvrzení soud žalobce jako důkaz označil lékařskou zprávu praktického lékaře manželky. Trest spočívající v zákazu řízení vozidel je tedy nepřiměřeně tvrdý.

11. Ze shora uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného i prvostupňového rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný v písemném vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl s tím, že náhradu nákladů řízení neuplatňuje.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
14. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím, kterým byl žalobce ve společném řízení shledán vinným ze dvou přestupků podle zákona o silničním provozu a přestupku podle zákona o pojištění z provozu vozidel.
15. Předně musí soud konstatovat, že napadené rozhodnutí netrpí nepřezkoumatelností. Ostatně k vadě spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí by musel soud přihlédnout z úřední povinnosti, neboť jen přezkoumatelné rozhodnutí lze podrobit meritornímu přezkumu z hlediska uplatněných námitek. V daném případě napadené rozhodnutí není nesrozumitelné. Způsob, jakým bylo v přestupkovém řízení rozhodnuto o vině a správních trestech žalobce, je z rozhodnutí zřejmý, rozhodnutí má zákonem předvídané části. Také o způsobu rozhodnutí žalovaného není pochyb, z výroku odvolacího rozhodnutí lze seznat, v jaké části a jak bylo prvostupňové rozhodnutí změněno a jaké jeho části byly žalovaným potvrzeny. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného, které tvoří s rozhodnutím správního orgánu I. stupně jeden celek, vyplývá, na základě jakých důkazů a podkladů správní orgány k závěrům o vině žalobce dospěly. Zřejmé je i hodnocení těchto důkazů, stejně jako právní hodnocení ve vztahu k naplnění jednotlivých znaků skutkových podstat všech tří přestupků. A přezkoumatelnými jsou i úvahy, na nichž spočívalo uložení správních trestů. Nesprávné skutkové závěry a nesprávné právní hodnocení, jichž se konkrétní žalobní námitky týkají, pod pojem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí nespadají.
16. Námitku, že správní orgán I. stupně nesprávně uvedl, že žalobce oznámení podepsal a že to má svědčit o jeho přiznání ke spáchání přestupků, podrobně vypořádal již žalovaný na str. 3 napadeného rozhodnutí. Se závěry žalovaného se soud plně ztotožnil, a proto si na ně dovolí v podrobnostech odkázat. Žalobce s argumentací žalovaného nepolemizuje, pouze v žalobě opakuje námitky uplatněné v odvolání, aniž by na jejich vypořádání ze strany žalovaného jakkoli reagoval. Pokud správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce podepsal oznámení o přestupku, jednoznačně z odůvodnění jeho rozhodnutí vyplývá, že tím mínil podpis žalobce na oznámení ze dne 13. 4. 2021 na č. 1. 2 spisu (originál na č. 1. 17 správního spisu), tedy na místě silniční

kontroly sepsaného oznámení přestupku, které skutečně obsahuje podpis žalobce. Správní orgán I. stupně pouze uvedl, že se žalobce jako obviněný k přestupkům nevyjádřil, což je pravdou. V žádném případě nedovožoval, že by se ke spáchaným skutkům přiznal, nic takového nebylo v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedeno, ani naznačeno.

17. Další žalobní bod se týkal přestupku, který spočíval v nepředložení dokladu o pojištění vozidla
za škodu způsobenou provozem vozidla, konkrétně proti vyhodnocení společenské nebezpečnosti tohoto přestupku a zavinění přestupku ve formě vědomé nedbalosti.
18. Aby se jednalo o přestupek ve smyslu § 5 zákona o odpovědnosti za přestupku, musí být naplněny nejen formální znaky skutkové podstaty vyplývající z § 17 odst. 1 ve spojení s § 16 odst. 2 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, ale i materiální stránka přestupku. Tedy musí jít o protiprávní čin společensky škodlivý, tj. takový, který porušuje nebo ohrožuje zájem chráněný zákonem. Platí, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti (srov. rozsudky NSS ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45; nebo rozsudek ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 Afs 14/2011-62; či ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012-28). Jen v případě, kdy určitým jednáním budou sice naplněny formální znaky skutkové podstaty daného přestupku, ale současně budou existovat natolik významné okolnosti, které budou vylučovat, aby daným jednáním byl porušen či ohrožen právem chráněný zájem, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku. Okolnostmi, které snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem pod míru, která je typická pro běžně vyskytující se případy přestupků, mohou být zejména význam chráněného zájmu, který byl přestupkem dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele či míra jeho zavinění (srov. rozsudky NSS ze dne 10. 1. 2013, č. j. 8 As 34/2012-35; ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-46, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS; ze dne 26. 4. 2013, č. j. 5 As 76/2011-78; nebo ze dne 9. 4. 2015, č. j. 7 As 63/2015-29).
19. V souzeném případě se správní orgán I. stupně i žalovaný naplněním materiální stránky přestupku zabývali, žalovaný zdůraznil, že se nevyžaduje, aby došlo ke skutečnému dotčení něčího života, zdraví či majetku, a že postačovalo, pokud byl dotčen zájem společnosti na efektivní kontrole, zda jsou provozována pouze vozidla mající uzavřenou platnou smlouvu o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, což se kontroluje právě předložením zelené karty. Tyto závěry plně odpovídají shora citované judikatuře NSS, na kterou se ostatně odvolával žalovaný v souvislosti s posouzením materiální stránky jiného posuzovaného přestupku, podle níž při naplnění formálních znaků skutkové podstaty obvykle dojde i k naplnění materiální stránky.
20. Pokud žalobce namítal, že se v jeho případě jednalo o nedbalost nevědomou, nikoli vědomou, jak dovodily správní orgány, musí mu dát soud za pravdu. Žalobce konkrétně namítal, že byl synem, který je provozovatelem předmětného vozidla, ubezpečen, že zákonné pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla bylo uhrazeno. Žalobce tedy ve smyslu § 15 odst. 3 písm. b) správního řádu nevěděl, že řídí vozidlo, které není pojištěno, tedy nevěděl, že svým jednáním může ohrozit zájem společnosti, aby byla provozována pouze vozidla takto pojištěná, a nevěděl, že porušuje zájem společnosti na rychlé kontrole dodržování této povinnosti, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl, neboť jako řidič si musel být povinnosti ve smyslu § 17 odst. 1 zákona o pojištění

odpovědnosti z provozu vozidla vědom a mohl si před započítím jízdy zkontrolovat, zda je skutečně ve vozidla platná zelená karta. Soud má však za to, že toto dílčí pochybení ze strany správních orgánů nemohlo mít vliv na posouzení materiální stránky daného přestupku. Jak bylo uvedeno výše, jsou-li naplněny formální znaky skutkové podstaty přestupku, jedná se v obvyklých případech, jako byl i tento, o společensky škodlivý čin. K naplnění subjektivní stránky přestupku podle § 16 odst. 2 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla postačilo v souladu s § 15 odst. 1 správního řádu zavinění ve formě nedbalosti, ať již vědomé či nevědomé. Ani zavinění daného přestupku ve formě nedbalosti nevědomé nebylo možné posoudit co do vyhodnocení materiální stránky odlišně.

Ani žalobce sám netvrdil, že by se v jeho případě jednalo o okolnosti natolik výjimečné, že by přestupek zcela postrádal společenskou škodlivost. Lze dodat, že situace, kdy řidič usedá za volant motorového vozidla, jehož není provozovatelem a spokojí se s ubezpečením provozovatele vozidla, že je vozidlo pojištěno, aniž by se přesvědčil o tom, že ve vozidla skutečně je platná zelená karta, není ničím výjimečná. Správní orgány tedy posoudily v konečném důsledku naplnění materiální stránky přestupku správně.

21. Podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu je řidič motorového vozidla kromě povinnosti uvedených v odst. 4 a 5 dále povinen být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybavenou podle zvláštního právního předpisu. Pokud řidič motorového vozidla tuto povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona poruší, dopustí se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.
22. Přestupek spočívající v porušení povinnosti řidiče být za jízdy připoután bezpečnostním pásem patří mezi přestupky pozorovatelné pouhým okem. Žalovaný příhodně uvedl, že v normálních situacích tento přestupek nebývá nikterak zdokumentován fotografiemi či videozáznamem, jeho prokázání obvykle spočívá na svědeckých výpovědích policistů, kteří prováděli silniční kontrolu, přičemž jejich svědecké výpovědi bývají dokresleny oznámením o přestupku a úředním záznamem o přestupku, v nichž policisté bezprostředně zachycují pozorované protiprávní jednání řidiče. Možnost prokázání přestupků pouze na základě těchto „trojjediných“ podkladů, nevyskytují-li se v nich rozpory, konstatovala četná judikatura NSS (srov. rozsudky NSS ze dne 27. 9. 2077, č. j. 4 As 19/2007-114; 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011-47; či ze dne 16. 5. 2018, č. j. 7 As 69/2018-37; či ze dne 15. 4. 2021, č. j. 9 As 307/2020).
23. V projednávaném případě byl přestupek žalobce spočívající v nepřipoutání se za jízdy bezpečnostním pásem těmito „trojjedinými“ podklady dostatečně prokázán. Jak z oznámení přestupku sepsaného na místě silniční kontroly dne 13. 4. 2021, tak z úředního záznamu o přestupku ze dne 15. 4. 2021 vyplývá, že policejní hlídka provádějící dopravně bezpečnostní akci si všimla toho, že řidič motorového vozidla, který byl později ztotožněn jako žalobce, nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, a z tohoto důvodu bylo předmětné vozidlo zastaveno a byla provedena silniční kontrola. Takto popsanému protiprávnímu jednání žalobce odpovídá svědecká výpověď nstržm. X, který vypověděl, že si v rámci konání dopravně bezpečnostní akce s kolegou všimli vozidla, jehož řidič nebyl za jízdy připoután, proto se vozidlo rozhodli zastavit. Stejně tak pprap. X s odvoláním na sepsaný úřední záznam uvedl, že vozidlo žalobce bylo zastaveno pro přestupkové jednání. Otázkou věrohodnosti a nestrannosti svědků se žalovaný s odkazem na relevantní judikaturu NSS zabýval, rovněž se vypořádal s námitkami absence kamerového záznamu.

Vůči konkrétnímu odůvodnění žalovaného žalobce opět vlastní argumentaci nestaví, pouze opakuje odvolací námitky, s nimiž se žalovaný vypořádal. Soud dodává, že věrohodnost svědeckých výpovědí nesnižuje, pokud si policisté nemohli vybavit detaily silniční kontroly, které nebyly pro prokázání daného přestupku podstatné (např. zda si pprap. B. pamatoval, jestli se ho žalobce tázal na důvod zastavení vozidla; zda nstržm. H. nevěděl, jestli byl pořízen kamerový záznam; kdo sdělil žalobci, že nebyl připoután bezpečnostním pásem). Podstatné je, že protiprávní jednání bylo v základních okolnostech, tedy že žalobce řídil nepřipoután, že byl ve vozidle sám, výhled do vozidla nebyl ničím ztížen, že s žalobcem jednal pprap. B., svědecky prokázáno, přičemž svědecké výpovědi byly v těchto ohledech souladné a odpovídají jim oznámení o přestupku a úřední záznam o přestupku. Ve shodě s žalovaným soud konstatuje, že za dané důkazní situace nebylo další dokazování ve formě kamerového záznamu, který nebyl zjevně v daném případě ze silniční kontroly pořízen, třeba (viz shora označená judikatura NSS).

24. Žalobní námitky směřovaly rovněž proti posouzení přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 4 zákona o silničním provozu ve spojení s porušením § 87 odst. 3 téhož zákona. Dle uvedených ustanovení zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a není držitelem platného posudku o zdravotní způsobilosti. Ustanovení § 87 odst. 3 zákona o silničním provozu zakládá držiteli řidičského oprávnění, který není osobou uvedenou v odstavci 1, povinnost podrobit se pravidelné lékařské prohlídce nejdříve šest měsíců před dovršením 65 a 68 let věku a nejpozději v den dovršení stanoveného věku, po dovršení 68 let věku pak každé dva roky. Podle § 84 odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu se zdravotní způsobilostí k řízení motorových vozidel rozumí tělesná a duševní schopnost k řízení motorových vozidel. Posuzuje ji a posudek o zdravotní způsobilosti vydává posuzující lékař na základě prohlášení žadatele o řidičské oprávnění nebo držitele řidičského oprávnění, výsledku lékařské prohlídky a dalších potřebných odborných vyšetření. Ustanovení § 89 zákona o silničním provozu upravuje domněnku, že zdravotně nezpůsobilá k řízení motorových vozidel je taková povinná osoba, která nemá platný posudek o zdravotní způsobilosti (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 9. 2020, č. j. 5 As 237/2020-10).
25. Žalobce namítal, že si posudek o zdravotní způsobilosti nemohl opatřit kvůli vyhlášení nouzového stavu z důvodu koronavirové krize, neboť jeho lékař v tomto období posudky nevydával. Jak správní orgán I. stupně, tak žalovaný se touto obranou žalobce ve svých rozhodnutích zabývali, žalobce opět vůči vypořádání námitek uplatněných v přestupkovém řízení konkrétní argumenty nevznesl. Soud se plně ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně v odst. 3 na str. 5 a žalovaného v odst. 2 na str. 6 a plně na ně odkazuje, neboť by jen opakoval již jednou řečené. K prodloužení platnosti zdravotních posudků v důsledku vyhlášení nouzového stavu nedošlo, a pokud žalobce neměl platný zdravotní posudek, ať již z jakéhokoli důvodu, tedy nebyl zdravotně způsobilý řídit motorové vozidlo ve smyslu § 89 zákona o silničním provozu, neměl za volant vozidla usednout. Nadto jak příhodně uvedl správní orgán I. stupně, v době, kdy žalobce motorové vozidlo řídil, tj. dne 13. 4. 2021, byl již nouzový stav ukončen, nic tedy žalobci nebránilo, aby si po skončení nouzového stavu zdravotní posudek u obvodní lékařky obstaral. Pokud tak žalobce neučinil a posudek o zdravotní způsobilosti neměl vystaven, a přesto řídil motorové vozidlo, naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 4 zákona o silničním provozu.

26. Soud závěrem odmítl poslední žalobní námitku týkající se příliš přísného potrestání ve formě uložení zákazu řízení motorových vozidle na dobu šesti měsíců. Žalobce se dovolával nepříznivého zdravotního stavu své manželky a nutnosti zajistit jí inkriminovaného dne léky v lékárně v Liberci. Těmito skutečnostmi se žalovaný zabýval, dovodil, že v nich nelze spatřovat naplnění krajní nouze ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, které by vylučovaly protiprávnost jeho jednání. I v tomto směru soud odkazuje na napadené rozhodnutí, se závěry žalovaného se plně ztotožnil. Žalovaný pak zcela v souladu se zákonem posoudil námitky směřující proti uložení zákazu činnosti na dobu šesti měsíců. Z odůvodnění na str. 7, odst. 3 napadeného rozhodnutí vyplývají zákonné důvody, pro které nebylo možné skutečnosti, jichž se žalobce dovolával, promítnout v jeho prospěch. Správní trest spočívající v zákazu činnosti, proti němuž žalobce brojil, bylo možné podle § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu uložit v rozmezí šesti měsíců až jednoho roku. Žalobci byl zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel uložen na samé spodní hranici zákonné sazby a podle § 125c odst. 9 zákona o silničním provozu nelze od trestů podle odstavců 5 a 6 v rozhodnutí o přestupku upustit. Soud proto uzavírá, že s ohledem na možné zákonné rozpětí nelze správní trest uložený žalobci označit za příliš přísný, neboť byl uložen v nejnižší možné zákonné výměře. Pro nadbytečnost soud nedokazoval přeloženou lékařskou zprávou ze dne 10. 11. 2021 skutečnosti týkající se zdravotního stavu žalobcovy manželky.

V. Závěr a náklady řízení

27. S ohledem na shora uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 2 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalovaného a presumovaného souhlasu žalobce.
28. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
29. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a

z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 1. duben 2022

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně